

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 9/02-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 21. mája 2003 o návrhu skupiny 31 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, zastúpenej advokátom JUDr. J.D. a ním poverenou advokátkou JUDr. E. Cs., obaja B., na vyslovenie nesúlady ustanovenia čl. I bodu 5 zákona č. 367/1999 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov s čl. 20 ods. 1 a s čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 13 ods. 4 a s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

Konanie o návrhu skupiny 31 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky **z a s t a v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. PL. ÚS 9/02-13 zo 7. marca 2002 bol prijatý na ďalšie konanie návrh skupiny 31 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „navrhovateľ“) na vyslovenie nesúlady ustanovenia čl. I bodu 5 zákona 367/1999 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej

národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „napadnutý zákon“) s čl. 20 ods. 1 a s čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 13 ods. 4 a s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Namietaný čl. I bod 5 znie nasledovne:

(5) § 15 sa dopĺňa odsekom 17, ktorý znie: „(17) Ustanovenia prvej časti s výnimkou § 30a sa primerane použijú aj na daňovú kontrolu.“

Z obsahu návrhu vyplýva, že navrhovateľ považuje za nesúladnú s ústavou tú časť čl. I bodu 5 napadnutého zákona, ktorá je tvorená slovami „...s výnimkou § 30a ...“, lebo podľa jeho názoru v súlade s ústavou by bola taká úprava, podľa ktorej by aj na daňovú kontrolu dopadali lehoty uvedené v § 30a zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“).

Ustanovením čl. I bodu 1 zákona č. 114/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 114/2003 Z. z.“) bolo ustanovenie § 15 ods. 17 napadnutého zákona zmenené tak, že sa za slovom „časť“ vypustili slová „s výnimkou § 30a“, a to s účinnosťou od 1. mája 2003.

Navrhovateľ podaním zo 16. apríla 2003 reaguje na túto novú situáciu. Konštatuje, že nastala zmena vyhlásením zákona č. 114/2003 Z. z., keďže Národná rada Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) zaviedla týmto zákonom lehotu pre skončenie daňovej kontroly, čo má za následok, že v platnom právnom poriadku zanikla úprava, ktorej nesúlad s ústavou navrhovateľ vo svojom návrhu v konaní vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 9/02 namietal.

Podľa názoru navrhovateľa právnu úpravu so silou zákona môže zmeniť väčšina národnej rady. To znamená, že kedykoľvek v budúcnosti môže dôjsť k obnove právneho stavu, ktorý bol právnym dôvodom podania návrhu vo veci vedenej na ústavnom súde pod

sp. zn. PL. ÚS 9/02. Preto v záujme zjednania právnej istoty ohľadne ústavnosti výkonu daňovej kontroly bez zákonom ustanoveného časového obmedzenia pokladá navrhovateľ za významné, aby ústavný súd napriek novelizácii zákona pokračoval v konaní a rozhodol v merite veci. Tento právny názor opiera navrhovateľ o doterajšiu judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej ústavný súd výslovne nadradil svoju pôsobnosť chrániť ústavnosť nad právo navrhovateľa vziať späť návrh na začatie konanie o súlade právnych predpisov. Poukazuje na názory vyslovené vo veciach sp. zn. II. ÚS 38/96, PL. ÚS 17/99, III. ÚS 3/00, PL. ÚS 1/01 a PL. ÚS 14/02. Vyslovuje napokon záver, že aj keď v danom prípade nejde o prípad späťvzatia návrhu, treba vyššie uvedenú zásadu použiť, lebo ochrana ústavnosti by mala mať prednosť aj pred formálnym zistením zrušenia namietnutého právneho predpisu, ktorý bol prameňom ústavne spornej právnej úpravy. Ak ústavný súd o návrhu rozhodne a dá odpoveď na základnú hmotnoprávnu otázku, či osoba aj pri daňovej kontrole má priznané dotknuté základné práva, jeho rozhodnutie bude mať zásadný význam pre prípadné budúce rozhodnutia národnej rady.

II.

Podľa § 41a ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak preskúmané právne predpisy stratia platnosť pred vyhlásením nálezu ústavného súdu, konanie sa zastaví.

Ústavný súd konštatuje, že ustanovenie § 15 ods. 17 napadnutého zákona pred vyhlásením nálezu ústavného súdu stratilo v časti namietanej navrhovateľom platnosť, a to na základe zákona č. 114/2003 Z. z. Tým odpadol aj dôvod tvrdeného nesúladu s označenými článkami ústavy zhmotnený vo vypustenej časti ustanovenia § 15 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb. Preto nie je ani možné, aby ústavný súd vyslovil nesúlad už neexistujúceho ustanovenia zákona s ústavou a rozhodol v merite veci tak, ako to žiadal navrhovateľ vo svojom podaní zo 16. apríla 2003.

V danom prípade nejde o vzťah práva navrhovateľa disponovať návrhom a povinnosti ústavného súdu chrániť ústavnosť v konaní o súlade právnych predpisov, ale o zánik ustanovenia právneho predpisu, ktorého súlad s ústavou mal ústavný súd skúmať.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2003